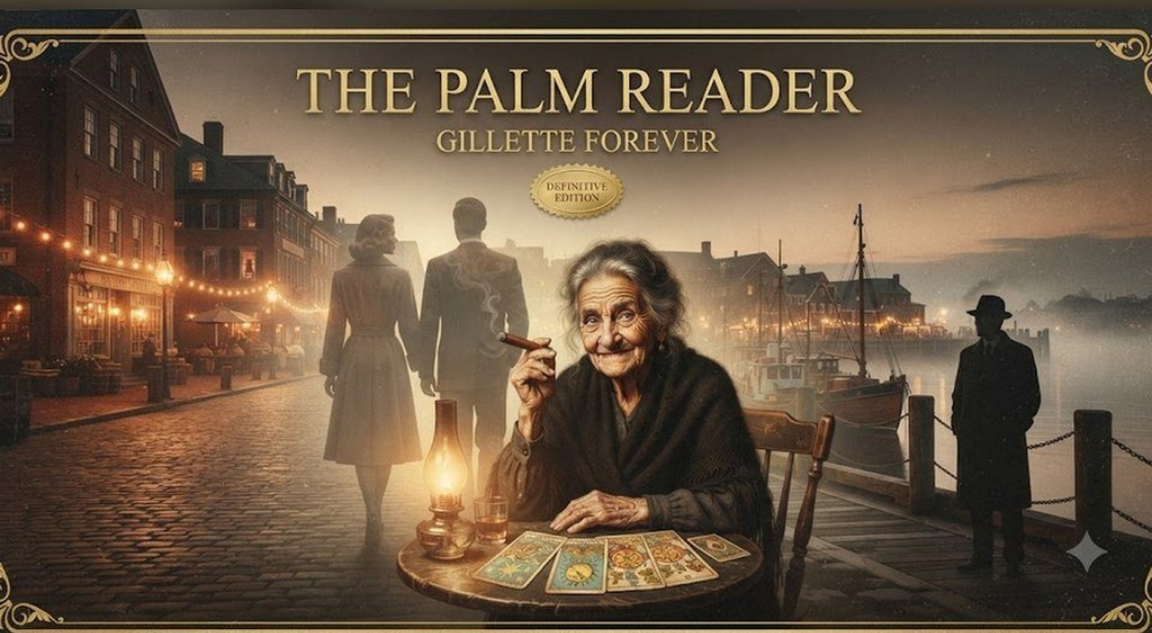

THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION

ANG MANGHUHULA NG PALAD NG WALL STREET — KARUGTONG

GILLETTE FROM WALL STREET · 10

Ang pagkikita namin ng siyamnapu't dalawang taong gulang na Portuges na manghuhula ng palad sa Boston, ilang araw bago nito, ay nag-iwan sa akin ng isang sorpresa at isang magandang alaala sa loob ng aking katahimikan, kasama ng isang ngiting walang sinasabing salita pero laging iisa ang iniisip: at ngayon, ano ang mangyayaring hindi ko pa nakikinita?

Ang disiplinang esoteriko, sa loob ni Pythagoras at ng kanyang heometriya, ang naging pundasyon ng aking kultura sa nakalipas na tatlumpu't tatlong taon. Ang mahika, puti man o itim, ay hindi ko kailanman tunay na nakatagpo — ginamit ko lamang ito nang may biro, para sa marangal na layunin, sa pagbabasa ng mga horoscope at ng mga tanda ng zodiac. Walang kahirap-hirap, tuwing umaga, ang basahin ang maliliit na kolum sa mga diyaryo, at iisa lamang ang pinagtuunan ko ng kanilang silbi: ang mapasakamay ang magaganda at imposibleng mga babae, mga babaeng nagsasabing hindi sila naghihintay ng lalaki, pero laging naghahanap ng isang eksaktong tulad ko.

Nang gabing iyon ay bumalik ako sa hotel, sa Twelfth Street — bagaman hindi talaga iyon isang tunay na tirahan sa lungsod, ako lamang iyon, binibilang ang mga bloke mula sa restawran hanggang sa tinutulugan ko, para hindi ako maligaw.

Ang hapunan ay gaya pa rin ng dati, sa loob ng maraming taon — hindi ko kailanman isusuko ang linguine ko na may ulang sa

MAIN, ang uring nagsasalita ng Ingles, samantalang ang akin ay nagsasalita ng Afrikaans at hindi laging maintindihan, halo ng mga wikang pantribo ng Aprika at ng Olandes.

Sa alak ay walang pag-aalinlangan: isang baso bawat kain, palagi, pula, Italyano — wala nang ibang hinihingi ang panlasa. Pero kapag ang bulsa ang nagtatakda ng kumpas, wala kang magagawa kundi isuko ito at lumipat sa tubig mula sa gripo.

Maganda ang kuwarto ko, puno ng mga pasilidad na nanatiling sarado — isang swimming pool, isang golf course, isang sauna, isang silid-masahe, dalawang babaeng blonde at dalawang babaeng Itim at isang pula ang buhok, isang hardin para sa taglamig, lahat nakatiklop sa iisang painting na nakasabit sa pasukan na parang puzzle.

At pagkatapos, ang pang-isahang kamang iyon, na kapag tumagilid ka ay sumisigaw ang mga spring, isang pulang silyon na puno ng butas, isang maliit na mesa — lahat kasama na sa presyo, ilang dolyar bawat gabi, bayad bago ka pumasok.

Ang banyo ang pinakatampok — ang kauna-unahang tunay na banyong may tawag-muna sa kasaysayan. Kailangan mo lamang sumigaw: bakante ba? Kung walang sumagot sa loob ng sampung segundo, iyo na — iisang puwesto sa pasilyo para sa dalawampung kuwarto, para sa lalaki at babae, para hindi magkaroon ng di-pagkakapantay-pantay.

10:34 na ng gabi. Pagod ako, malapit nang makatulog, nang may marinig akong katok sa pinto. Akala ko ay nagkamali lang ng kuwarto ang kung sino at hindi ako bumangon. Pagkatapos ay may dumating na isa pang katok, at ayon sa orasan ay 2:46 na ng madaling-araw — tuloy-tuloy ang oras anuman ang mangyari, nang walang nakapapansin.

Bumangon ako para buksan ang pinto at walang tao roon.
Pagharap ko ulit sa kama, may nakaupo sa pula kong silyon.
Frega, sabi niya, sa wakas ay natagpuan din kita.

Malabo ang kanyang anyo, hindi tao, parang repleksiyon.
Sinubukan kong alamin kung isa itong panlilinlang sa loob ng
isang hologram. Wala akong nakitang patunay.

Walang silbi ang maghanap, o ang alamin kung sino ako — ililigtas
na kita sa abala. Ako ang multong nakilala mo sa manghuhula ng
palad, at naparito ako para malaman ang wakas ng ika-15 tomo ng
saga ng Gillette. Kapalit nito, bibigyan kita ng dalawang lihim para
sa iyong GILLETTENARRATIVE.

Kung ikinuwento ko ito kaninuman, ipapasok nila ako agad sa
Boston Hospital. Kaya tiniyak kong hindi ko ito ikukuwento
kaninuman.

Ang huling bahagi ng aklat 15 ay ito:

Dalawang babaeng Cubana, mag-ina, bata at maganda, ay
parehong — sa magkaibang panahon, sa magkaibang paraan —
naglaan ng pagkakataong mapag-isa kasama ko, para makipag-
usap, at kapwa sila lumabas na yanig. Iisa ang gusto nilang
dalawa: ang pakasalan ako.

Hindi ako kailanman nagsuot ng singsing sa kasal, dahil sa isang
depektong likas sa aking mga daliri, na pinatunayan bago ang
aking kasal noong 1993 — at tinanggap din ng aking asawa ang
kapintasang ito. Isang umaga ay umalis ako sa Cuba. Sumakay ako
sa unang lipad papuntang Italya nang walang reserbasyon —
maiisip ng sinumang nakakakilala sa mga lugar na iyon ang hirap,
pero hindi kailanman kung paano ko ito nagawa — at sinabi ko sa
mga babae, isa-isa, nang buong lihim, na babalik ako agad, na
pakakasalan ko sila.

Hindi iyon nangyari kailanman.

Akala ko ay darating ang araw na makakalimutan nila ako at ang mga pangako ko. Pero hindi: nagpasya silang umupa ng isang Aifá ng relihiyong Aprikano ni Orulá, para tawagin ang masama at isumpa ako ng kamatayan — ang uring walang refund.

At gumagana ito. Isinugod ako sa intensive care, ang bulwagan bago ang kamatayan, matapos nilang matuklasang mas mababa sa limang porsiyento ang hemoglobin ko, may tubig sa baga, hirap sa paghinga — at binigyan ako ng ulat ng tatlumpu't anim na oras para mabuhay, sa pinakamarami.

Dumating din ang punerarya, at inilapag ang kabaong sa tabi ng kama. Pinanood ko ang lahat. Wala na akong lakas para magbuga ng hininga. Kahit noon, hindi sumagi sa isip ko ang sumulat.

Mukhang handa na ang lahat. Tumatakbo ang lahat ayon sa ritwal ng itim na mahika, nang, matapos ang tatlumpu't tatlong oras, bumangon ako mula sa kama, binunot ang lahat ng tubo, at lumabas ng ward na naka-pajama para umuwi.

Naglakad ako ng limang kilometro, pinindot ang doorbell, at nahimatay ang aking asawa. Sinabi kong magluto siya ng pasta e fagioli, gutom ako. Makalipas ang dalawampung minuto, pinindot ng mga Carabinieri ang doorbell, inalerto ng ospital.

Hinahanap nila ang patay, at nang sabihin kong ako iyon, napahawak sila sa mga bayag nila at umalis.

Dumating ang sandaling sabihin sa aking panauhin na bahagi ito ng wakas, at na hinihiling ko na siyang umalis, dahil sa oras. Ngumiti siya: hindi ka ba nag-uusisa kung ano ang sasabihin ko sa iyo?

Sabi ko, hindi — dahil pambabae ang pag-uusisa. Isinusuot ito ng mga babae para manalo laban sa ibang babae. At iisang bagay ang laging sinasabi sa akin ng aking ina: manatili kang lalaki sa loob ng isip ng isang babae.

Ferdinando